

2.12-02

Polismästare Hintze!

Stockholm

Hi är skyldig mig en förklaring öfver Edert
handlingssätt, sedan jag våren 1902. anmäl-
de Edv. Hesselstal för en olaga inspärming i
Asylen på Kungsholmen Nyår 1899. Som jag
var fullkomligt frik kunde ingen annan
anledning vara, än att han ville krängla
sig ifrån en skuld han hade sen han var sjuk
o som han fick låna af mig ett stipendium o
hvilket jag nu ville ha utgjort. Då jag öfver-
behöfde mina pengar. Afvenna kunde han ej
på annat sätt ha kunnat komma åt ett bref
paket, papper o värdesaker, utan o karta in mig
o lita att jag var sinnesvag, hvilket jag kan

bevise att jag ej var. Allt hvad dokt. Bystedt
diktade ihops, var lögn, o derfor trodde jag att
ett misstag var begånget på person. - Då jag
kom ut efter 9 månader, förtord i bröst, hals, ryggs
slingrade och H. sig undan, o ^{af} bref o passager
ro de flesta försvunna. - Jag behöfde två år för
att bli frisk igen o när jag så ansatte Edv.
H. o hans medbrottslingar, Stationsinspektornus
J. Petersens i Smeby, hvilka åpen gjort ett
skurkstreck at min gamla Mor, kastas jag
in igen. - Jag dodde på Smålandsgatan 22. 23
t. h. då två röda korsets skoterkor stängde in
sig hos mig, o efter en stund kommer dokt.
Bystedt, som fick vända på tröskeln. Jag var
ju fullkomligt frisk. Jag bad värdinnan gå
efter polis för att få ut dem från mitt rum,
men istället kommer en brännvinsstinkande slusk
o då ville de ha mig med sig, hvar ville de g
Jag förklarade då att vi skulle följas at till polis
station om de ville gifva mig sitt hedersord
hvar på mot en newsdag menniska vid sina
sinnesfulla bruk

hvilket alla tre afgåfvor. Jag drog mig ändå att
följa 3 obekanta, isynnerhet som jag såg Edv. Hes-
seldal stå gömd nere på gatan, hvarid man tog
mig med våld, o förde mig till - Wilkens asyl.
Jag kan ej beskrifva min förtviflan att bli för-
störd ännu en gång! Då jag en dag i min cell
blef öfverfallen af tjänstflickan för att jag ville
ha fönstret öppet o anmälde henne, sade Wilkens:
"Om inte tröskeln är nöjd så går det an o komma
till ett annat sjukhus." Jag fordrade naturligt-
vis att bli försatt i frihet, frisk som jag var,
men blef af Björtingron förord bit den 29 Sept. 1902.
Då jag till Professorn här sade, att jag aldrig haft
ens akuta anfall af sinnessvaghet eller lider af
klyptomani, svarade han: "det är inte därför bli
Kommit hit?" - Kan en Professor eller Läkare
göra ett ohöghigare brott, än att af samvetslösa
slaktningar (som dikta ihop en hop ^{lögn} om en
som de på ett eller annat sätt är fast för) taga
station om de ville gifva mig sitt hedersord hvar på
mot en newsdag menniska vid sina sinnesfulla bruk

stänga in henne utan luft & mat bland sinnes-
svaga, & på så sätt försöka & mördra hennes förstånd,
utan & gifva henne tillfälle att inför utomstående
hederliga människor försvara sig. - Då jag var
barn, utresserade sig ingen af mina anhöriga för
min utomordentligt vackra röst, eller ville gifva
mig den uppsjortan jag ville ha, så hela min
musikaliska utbildning hemma & i utlandet
har jag skaffat mig själf genom stigendium, &
är därför i alla afseenden fri från min orättvisa
familj, hvilken icke har någon som helst rätt
till något i mitt förvägande eller kommande lif.
Då jag för min tilltagande nervositet måste upp-
skjuta min debut i Italien, & kom hem, var det in-
gen Läkare, som kunde hjälpa mig, hvarför jag
själf började studera & försöka häfra min hjert-
klappning & feber med luft, vatten & diet. & på
så sätt blef jag frisk. Läkare & anhöriga hade
således icke rätt till något, hvilket jag kan
bevisa, i mitt kommande lif. Jag är ensam om allt.

Jag anhåller, att, om ej Polismästaren själf
kan komma, att li skickas någon gärlättig
person, som med fullmakat kan komma in
o rädda mig härifrån. Polismästaren skall,
där li får mina anteckningar i Edra händer,
tro, att vi äro i Ryssland o ej i det civiliserade
Sverige, så fruktansvärdt är jag behandlad
af Läkare o behandling i Stockholms Hospital o
i Asylen, ty reglementet för dem kan ej
vara så förnufleradt, att det är stridande
emot Sveriges Rikets Strafflag. —

Det är grynnt, att, utan anledning, förstöra mitt
lifs arbete som Sångerska. Jag kan bevisa att jag
ännu är fullt normal o hoppas på Polis-
mästarens hjälp, att återfå min personliga frihet.
Med utmärkt höfaktning.

Olma Herseldal. —

div af { Fröken E. Mehelin. Helsingfors
Madam Desiré Artot de Padilla. Paris.
Maestro G. Caima. Milano.

Stockholms Hospital d. 11 Okt. 1903.

Jag sänder härmed en afskrift af ett skadeersät-
ningsanspråk, hvilket Professor, Nyår 1903, erkänt
ö uypåst inför mig ö sina Kandidater: —

Till hustru Alma Hesselstal har Professor Gade-
lius att betala en skadeersättning med 100 Kronor per
dag, för en olaga inspärrning i Stockholms Hospital,
hvilken inspärrning förstört hennes framtid som
Sängerska, genom att med grym ö våldsam behand-
ling ännu en gång framkalla en af henne sjelf-
förent botad Basedows sjukdom. — Dessutom
tager jag särskildt betatt för ett experiment, att
fört mig ovetande, som förstört mina ögons ljus,
förstörande af min kropp i ett rent badkar, ö ned-
smittad af rena underkläder, samt öfverfall ö
intrång af obehöriga personer, som icke haft någon
anledning att förs göra hängång ö förkränna mig i
mitt sofnun. Som Professor Gadelius icke kunde
bevisa, att jag var sinnesrubbad vid min ankomst hit
den 29 Sept. utan kvarhållit mig mot min vilja, så har
hvarken han eller någon annan rätt att kalla sig min
Läkare, eller befatta sig med något angående mitt Komman-
de lif. — Stockholms Hospital d. 2 Dec. 1902. —

Alma Hesselstal.